

(המשך מעמוד 31)

לפני שהיחידה שוחררה. ניתנה לי הזדמנות אחרונה להתחרט ולעלות ללבנון אפילו ליום אחד. סירבתי. נשפטתי ל-28 יום. למישפחה שלי היה קשה מאוד לבוא לבקר אותי בכלא. לאבא היה כגלגל היכרות משם. בכלא 6 לא עושים מה שעושים בכתיהכלא בארגנטינה, אבל זה רק מפני שזה עדיין אסור לפי החוק. היו שם כמה דברים מזוים. למשל — השוטרים הצבאיים שם הפכו קבוצה של אסירים, חיילי-סדיר, לעבדים שלהם. האסירים ניקו להם את המגורים, וגיהצו להם את המדים. אבל הדבר שהדהים אותי ביותר זה שהרבה אנשים, שראו כבר מה קורה בלבנון, העדיפו לא לסרב וללכת לשם תוך מחאה. אני חושב שזו ציניות. איך יכול לומר אני נגד רצח אבל אני רוצה תוך מחאה. לרעת חייבים לסרב. צריך לסרב לשרת גם בגדה המערבית. עכשיו ברור שזה גועל נפש. שזה הורס אותנו.

היום יש כאלה המחיים נגד המילחמה בלבנון מפני שיש יותר מדי קורבנות ישראלים. אני לא חושב שהרבר הנורא הוא שחיילי צה"ל נופלים כהרי השוף. הרבר הנורא הוא הפשעים שאנחנו ביצענו שם. הרי גם החיילים הנאצים סבלו. גם החיילים האמריקאיים בוויאטנאם סבלו.

הדבר הראשון שצריך לחשוב עליו הוא האורחים המיטכנים שלא עשו שום דבר ושרצחו אותם. אנחנו כובשים. יש לנו אפשרות אחרת. לפליט בצברה ובשאתילא אין אפשרות אחרת. הוא שם. לחייל יש ברירה. אני חושב שיש לסרב.

דני טימרמן
ישראלי לכל דבר

עד כאן סיפורו של דני טימרמן על המילחמה ועל תקופת מאסרו הראשונה.

השמאל פחד להזדהות איתו

א ביו של דני, יעקב טימרמן, כתב על המילחמה בלבנון את סיפור המילחמה הארוכה ביותר, ספר שביקר בחריפות את המילחמה. מרגע שנודע לעיתונאים בארץ שיעקב טימרמן כותב ספר על המילחמה, התחילו במסע השמצות, גידופים והסתות נגדו. דני אומר שהוא בטוח שההתקפה הקולקטיבית היתה מאורגנת. בגרזולס-פוסט כתבו על מסיבת עיתונאים שיעקב טימרמן כינס לכאורה בלבנון ועל דברים שנאמרו שם. זה היה שקר מוחלט. טען דני, לא היתה שום מסיבת עיתונאים. אחר כך ציטטו בעיתונים אחרים מתוך המסיבה שלא היתה, והניבו על הרברים שלא נאמרו שם. במערב לקחו צילום ארכיון שצולם כשטימרמן קיבל את תעודת-הזהות הישראלית, ציירו בלון וכתבו שם: דחפנו את זה אדם יודיע לאן. דני מעדי שמה שאביו אמר

כשקיבל את תעודת-הזהות היה. אני גא בזה. יונתן גפן שאל מדוע טימרמן לא כתב בסיפורו על אלי גבע, בעוד שבספר יש פרק שלם על גבע. יעקב טימרמן החל מקבל איומים טלפוניים. כמועדון הספורט של ניוהאביקים, שם הוא מתגורר, אמרו לו שחבל שלא חיסלו אותו בארגנטינה. תמונתו של טימרמן הופיעה בעיתונים ואנשים זיהו אותו ברחוב. נהגרימויות קיללו אותו. מעברת צילום ברחוב שבו הוא גר סירבה לקבל ממנו פילם לפיתוח. עד היום יש בשכונה הנאות שבצ'ילהן מחימים אותו.

אמר על כך דני: מספיק שכמה עיתונאים כותבים וכל היתר קופצים על העגלה. היה ברור שהמימסד רואה בעין יפה שכותבים נגד טימרמן. אלה שמוכרים נשק לארגנטינה ועושים שם עסקים הם קבוצה חזקה בארץ. כבר

כשאבי הגיע לארץ הם ראו בו סכנה וחישפו הדמנות להתנכל לו. בסך הכל — הביקורת שלו נגד המילחמה לא היתה חריפה יותר מביקורת של אנשים אחרים. אבי אינו בוגד במדינה. הוא יהודי טוב. הוא בא לחיות פה והוא אוהב את הארץ הזאת. עם הפירסום והכסף שלו הוא יכול היה לחיות בנייריק או בכל מקום אחר בעולם. אבל הוא בא לפה כי אחרי כל מה שעברנו בארגנטינה רצינו לחיות בין יהודים. אבל דבר כזה...

מה הם רצו שאנשים ירצחו אותו ברחוב? אחרי מה שעברנו בארגנטינה זה היה מאוד לא סימפטי. אני מקווה שאבא ישרא כאן, אבל אני יודע שהוא מאוד מאוכזב ממה שעשו לו. הוא חש בסכנה פיסית. בשמאל הישראלי לא קם אף אחד שיעזור לו. שיגן עליו. יואל מרכוס כתב כל מיני שטויות בהארץ. הוא כינה את אבא שלי ברונו קרייטיקי קטן ולטינו-פולני. כתבו שהוא לא מבין מה קורה בארץ כי הוא לא יודע עברית. זו טענה דמגוגית ואבסורדית. אבא סבל מאוד באותה תקופה. היו ימים שרציתי לכנות. היה עצוב מאוד. הפסקתי ללמוד ובאתי להיות איתו. היה ממש קשה.

ענייה ועלובה

ל פני כחודשיים גוייס דני שוב ונשלח ללבנון. הוא סירב ונכלא שוב, הפעם ל-35 יום. הפעם לא היה לליכך בורד. תגועת הסרבנות התרחבה, ובכואו לכלא מצא שם 15 סרבנים. הוא סיפר שהיה שם קצין בלונדי שנהנה לטרטר את הסרבנים. הסרבנים הם רובם ככולם אנשי יחידות מובחרות, צנחנים, אנשי סיירות וקצינים קרביים. אותו קצין, רובינשטיין, שכינויו היה ארוף רובינשטיין, נהנה להעמיד את הסרבנים בשמש, בעמידת רום שנמשכה שעותיים. זה התסכך של הג'ובניקים, אמר דני.

דני טימרמן נסע השבוע עם אשתו וכנו לארצות-הברית. הוא נסע כדי לעשות תואר שני באנתרופולוגיה, בבית-הספר החדש למחקר חברתי, מוסד אקדמי שבו לימד בעבר הרברט מרקוזה.

דני טימרמן ישוב לישראל וימשיך בה, קרוב לוודאי, את מאבקו למען צדק וחכיות אדם. יש בארץ אנשים, אשר היו רוצים לראות אותו ואת אביו עולים על המטוס ומסתלקים לצמיתות. הטימרמנים יכולים לחיות בכל מקום בעולם. ישראל, שבה אנשים כמוהם לא ירצו לחיות, תהיה מרינה עניה ועלובה יותר.

יתח שביט

האשה שהלחינה את ברנס

לברי נודע על הרצח מקריאה בעיתון. היא היתה בהלם במשך תקופה ארוכה, וכשהתאוששה החליטה לשנות את

אומרת ברי: זה לא היה בשבילי לשבת בבית ולהיות קוסמטיקאית. אני כמו מוכנת-חשמל עם זרמים. צריכה לזוז כל הזמן. אני אוהבת אקשן. היא התחילה להשתתף בשיעורי ריקוד, ובאותה תקופה התקבלה לתיאטרון חיפה כרקדנית בהצגה פיטופוטסים על הנילוס.

ברי אהבה את הופעותיה בתיאטרון. אך לא רצתה להמשיך שם למרות ההצעות שקיבלה. המשכורות היו נמוכות מדי, ולא היה לה מספיק חופש. היא נסעה להשתלם במצריים אצל רקדנית הבטן הנודעת נגואה פואד, שהתרשמה ממנה וניבאה לה הצלחה. מאז נסעה ברי למצריים חמש פעמים, שבאחת מהן רצו להחתים אותה על חוזה הופעות. אך היא סרבה והעדיפה להר פיע כאן, בארץ.

ברי סימון היא רקדנית מאוד פופר לרית ומופיעה בכל חלקי הארץ. באחד הערבים, כשחזרה הביתה מהופעה, התקשרו אליה וביקשו שתבוא להופיע בחפלה שנערכה בביתו של עמוס ברנס. שוכה לחנינה ושוחרר באותו יום.

ברי מספרת: בשבוע שעבר חזרתי הביתה מהופעה עייפה וסחוטת. השעה היתה שעת הצות. הטלפון צילצל ועל הקו היה גבר. הוא הסביר לי שהוא מעריץ של עמוס ברנס וסיפר לי שברנס הש' תחרר מבית-הסוהר באותו יום, אחרי שוכה בתנינה.

אותו גבר ביקש ממני לבוא איתו תיכף לביתו של ברנס ולהופיע שם. הוא הסביר לי שהעניין מאוד חשוב לו, כי הוא רוצה להפתיע את ברנס ורוצה לי ששם, בבית ברנס, יש חפלה והמוון אנשים.

אמרתיו לו שאני מצטערת, אבל אני תשושה. היתה לי הופעה בחיפה ורציתי לישון. הכסחתי לבוא בפעם אחרת.

בהופעה הזמינה ברי ב' מייוחד במצריים. כאשר למדה שם.

ברי סימון היא אשה יפהפיה בעלת שיער גלי בצבע ערמון, עיניים כחולות גדולות וגוף משגע. היא רקדנית בטן במיקצועה. ברי נולדה בחיפה, ובגיל 14 וחצי התחתנה עם שימעון ביטון, עבריין שכינויו היה "אולמן". הווג התגורר בקרית-ים, שם נולד כנם. כשבתי היתה בת 15 וחצי נשפט ביטון וריצה מאסר של ארבע שנים בכלא.

כל המדינה ראתה אותה רוקדת לפני ברנס ביום שיחרורו. כאן היא מספרת מה קרה באמת

באותה עת למדה ברי בקורס לקוס' מטיקה, ופתחה בעזרת הוריה מכון יופי. היא חיכתה לבעלה בתיקווה שישתנה ויחזור למטוב. אך ביטון ה' תפרע בבית-הסוהר ותקופת מאסרו הוארכה. ברי התייאשה וביקשה להת' גרש. בעלה סירב, אך לבסוף נכפה עליו הגט, אחרי שהקפיאו את תקופת מאסרו. כאשר התגרשו נסע שימעון ביטון לשווייץ, ושם נרצח במהלך קטטה.